

Egressy Zoltán

Hold On

(regényrészlet)

Szeresd azért Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből.

December 31-én thaiföldi mintára Full Moon-partyt rendeztek nekünk. Hold-szerte zajlottak a bulik. A különféle részlegek hosszú ideje szervezkedtek, mindenképpen emlékezetes szilvesztert akartak csapni az ötlet kitalálói; kínos és kevésbé fárasztó elképzeléseikkel jófejségi versengésbe bonyolódtak egymással a nemzetek. A korábbi évek utolsó napjain ilyesmire nem volt példa, most viszont a viszonylag sok sikeres projekt megünneplésére alkalmasnak mutatkozott az időpont. Illetve a magunk ünneplésére, alapvetően.

Elmetisztításon addigra szinte mindenki átesett már. Jót tett nekem is. Persze csak a finomított változatot vettem igénybe. Olyan volt, mint egy simogató, langyos zuhany. A kezdeti romantikus hevület elillant, kinek hetek, kinek hónapok kellettek hozzá. Miklóson kívül, ahogy mondtam, az én környezetemben senkit nem hatott már meg a saját helyzete.

A legtöbbben évek óta a Holdon tartózkodtunk, bőven volt időnk belefáradni a folyamatos ámuldozásba. És mindenbe, ami a helyzetünk definiálásával járt. Az automatikus integetésekbe például, ami kezdetben jellemző volt, amikor egy-egy részleg tagjai találkoztak. Ha az első időkben athlete-tel haladtunk, és szembejött mondjuk egy kanadai csoport, heves gesztikulálással jeleztünk egymásnak. De mit? Hello, hát itt vagytok ti is? Itt. És? És semmi. Hello. Kiüresedtünk, lemerültünk, a lelkesedés elfogyott, a mindennapok kísértetiesen kezdtek hasonlítani a földiekhez. Munka, szórakozás, pihenés. Mindez a gigantikus búrák alatt.

Nem bírta jól mindenki. Az indulás előtt elvégzett pszichológiai vizsgálatok, felvételi beszélgetések nem szűrtek tökéletesen, néhányan alkalmatlannak bizonyultak, leszereltették magukat idő előtt. Főként azok, akik menekültek valami elől. Aztán itt meg azt gondolták, otthon mégis jobb lesz. Többekről hallottam, hogy később ezt a döntést is megbánták. Az örök billegők.

Egyébként nem ment könnyen a szabadulás, nemegyszer kellemetlen vizsgálatok előzték meg a hazaküldést, az illetékesek időnként túl szigorúan vették a feladatukat. Mint állítólag hajdanán a katonaozvosok. Bonyolultabb volt visszatérni a Földre, mint onnan a Holdra kerülni. Akadtak, akiket megalázkodó könyörgésre sem engedtek távozni, vagy csak horribilis összegű büntetés megfizetése esetén. Úgy azért általában igen.

Talán azért dobták be a szilveszteri buli ötletét, hogy felszítsák a régi lángot. A hangulat javítását szolgálhatta az is, hogy pár nappal korábban három teljes érkező csoport kizárólag ifjú hölgyekből és urakból állt, akik nem tűntek tudósoknak. Ők a szabadidős tevékenységek minél kellemesebb eltöltésének elősegítése érdekében érkeztek. Úgy tudom, minden részlegre beköltöztek néhányan. A magyar lányok többsége a harmincas évek divatneveit viselte, több Alinka, Platina és Baranka is megszállt nálunk. Nem hivalkodtak a mesterségükkel, nem erőszakoskodtak, egyszerűen csak rendelkezésre álltak, ha kellettek.

Nem szívesen idézem fel a kitalált bornírt ostobaságokat, nem volt olyan régen, mégis elfelejtettem szerencsére már sok borzalmat. Néhány nemzetközi indíttatású baromság azért eszembe jut: szlovén ötlet volt például a zsákban futás a Hold felszínén, a brazilok a focit preferálták, dekázásban és fejelgetésben akarták legyőzni a többieket, az ausztrálok homok-síversenyt találtak ki, mi, magyarok Biblia-ismeretből szerveztünk vetélkedőt.

A Full Moon elnevezés itt nem jelentett semmit, bár ezt szerintem kevesen vették észre. Jól hangzott, de hát a Holdon a Hold mindig tele van. A thaiföldi mintának sincs köze december 31-hez, Koh Phangan szigetén valóban teliholdak alkalmával rendeznek ezzel az elnevezéssel partykat, viszont az teljesen más jellegű. Nem jártam ott soha, de azt hiszem, annyi a lényeg, hogy mindenki annyit igyon és szívjon, amennyit tud.

A magyar részlegen a többség már délelőtt ivott, magam csak délután akartam megkezdeni a fogyasztást. Vezetőink ragaszkodtak ahhoz, hogy kolóniánkon kápolnák is épüljenek, az egyiknél kellett gyülekeznünk reggel, hogy meghallgassuk az erre a napra kötelezővé tett istentiszteletet. Két Platina és egy Baranka tolongott többek közt mellettem. Egy szőke Tinka szorgalmasan hányta a keresztet. A mise alatt bemutatkozott egy mutatós, fekete Sakira. Amikor kijöttünk, visszanéztem, ízlelgettem a bejárat fölé kiírt feliratot, amely az Úr szeretetére buzdított. Ez első parancsolat Márk evangéliuma szerint.

Teljes szív, teljes lélek, teljes elme, minden erő.

Bárcsak megfejtethném, vagy megfejtene valaki, tényleg, őszintén kíváncsi lennék, elolvasása után miért ugrott be Clarke mondata: *a vágy révén hozzájuthatunk valamihez, ami akarattal el nem érhető.* Azt hiszem, így szól. Talán szó szerint. Sajnos már nincs lehetőségem utánanézni.

A nap folyamán lebonyolított tréfásnak szánt csapatépítő feladatok elől sikeresen elmenekültem. Terveimnek megfelelően délután beültem a kedvenc kocsmámba. Filip és Lori már ott volt.

– Spontán tangóverseny kezdődik nemsokára – mondta Filip. – Jelentkeztünk rá. Te nem akarsz?

– Hogy lesz spontán, ha előre bejelentették? – kérdeztem. – Egyébként nem.

Ezzel nem okozhattam nagy meglepetést, ennek megfelelően nem is láttam csalódást Filip szemében, a jól ismert gúnyos mosolyt annál inkább. Sejtettem, hogy készül valamire.

Laphroaigot fogyasztottunk, boldog voltam, amiért megfertőztem őket kedvenc viszkim szeretetével; olyan büszke voltam rá, mintha a saját termékemet itattam volna velük. Pár perc nyugalom után harsány hangon kezdett üvöltöni egy géphang: valóban “spontán” tangóversenyt hirdetett, kérte a párokat, hogy fáradjanak a helyiség közepére. Loriék kapacitáltak engem is, a barátom a terem túlsó vége felé mutogatott. Ott állt egy lány.

– Leakasztottatok tehát nekem egy partnert – mondtam szomorúan.

– Lett – bólintott Filip.

– Hogy lett?

– Lett lány. Szeretne táncolni. A tánc az élete. Csak nincs párja szegénynek. Viktória a neve.

Szomorúnak nem tűnt a lány, de valóban engem figyelt. Laposan pislantgatott felém. Elég volt egyszer úgy ránézni, hogy összeakadjon a tekintetünk, elkapta a pillantásomat, és el se engedte többé. Mosolyogva várta, hogy odamenjek hozzá. Ügyesen csinálta. Nem gondoltam, hogy nagy baj történik, ha tangózom egyet vele.

Félórás program vette kezdetét. Az alaplépések ismertetése után további szabálymagyarázatok következtek, spanyol hologramfigura szövegelt, azt állította magáról, Gonzalo a neve. Nem nagyon értettem, miként fogja megítélni a produkciókat egy hologramember, bíztam benne, hogy a versenyjelleg végül majd elfelejtődik.

Annyit jegyeztem meg, hogy teljes testtel kell egymás felé fordulni a pároknak, a nő tűzön-vízen át követi a férfit, büszke ugyan a tartása, de totális alázáttal teljesíti a domináns partner parancsait. Ez lépésekre, irányra, sebességre és vitalitásra egyaránt vonatkozik. Nem egy feminista tánc. Gyorsan felvettük egymás ritmusát, figyeltem rá, nem akartam leigázni.

Viktória úgy simult hozzám, mintha ezer éve együtt lennénk. Biztos voltam benne, hogy

fel akar szedni, kezdtem megbékélni a gondolattal, rendben, végül is szilveszter van, ráadásul tetszett, élveztem, ahogy egymáshoz értünk. Egyik kezem a kezéhez, a másik a hátához. Szoroson állt előttem, illetve mozgott, mindig arra, amerre szerettem volna. A tenyerem alatt fickándoztak a hátizmai.

Nem figyeltem a többieket, Loriékat se, jól éreztem magam, kikapcsoltam magam az áramkörből, de azért egy idő után vártam a menet végét. A pillanat el is érkezett, a hologram-Gonzalo idegesítő hangon gratulált a bátor résztvevőknek, azt mondta, mindenki győztes, ezen kacagott, majd boldog új évet, végül jó éjszakát kívánt a pároknak. Aztán eltűnt.

Néhányan, akik győzni akartak, zúgolódní kezdtek, mások nevettek, én az asztalhoz invitáló mondatomat fogalmazgattam, de amikor megszólaltam volna, Viktória meghajolt, sarkon fordult, és lelépett. Kész, már ott se volt. Csak táncolni akart.

Lori és Filip egymásba gabalyodva tántorgott, aztán leültek ugyan mellém, de elég hamar kínosnak kezdtem érezni a jelenléteimet. El se köszöntem tőlük, átmentem egy másik kocsmába, egyedül ittam késő estig.

Körülöttem alkalmi párok várták az új évet. Fáradtnak éreztem magam. Majdnem hívtam egy athlete-et, aztán felülbíráltam magam, mégis gyalog indultam haza. Ahogy kiléptem az utcára, megcsapott a friss levegő. Ráálltam a mozgójárdára, úgy jobban éreztem a szelet. Dél felől érkezett, ahogy később, az utolsó kocsmás estémen.

Az éjfélt a lakásomon ért. Meghallgattam a Holdfénysonátát. És elöntött valami nagy, nagy szeretet. Nem vártam, nem jelezte az érkezését, egyszer csak elárasztott. Talán a szél tette belém, talán az alkohol. Nem volt iránya, célpontja, semmi konkrét. Békés alapnyugalom szállt meg.

Márk evangéliumának második parancsát nem írták ki a kápolna fölé, pedig nem kevésbé fontos, mint az első: *Szeresd felebarátodat, mint saját magadat.*

Szép feladat, mert nehéz. Bizonyára a viszkik és a sörök miatt éreztem úgy, hogy ez tulajdonképpen menne, mehetne nekem. Megpróbálhatnám. Elég lenne csak hagyni, hogy megtörténjen.